

Сміливець

Василь Чухліб

На вигоні — чималенький гурт дітлахів зібрався. А понад малятами височіє Віталік лісників. Щось захоплено розказує, то куйовдить рудого чуба, то руками розмахує.

Підійшов і Тимко до гурту, слухає.

— Поїхали ми з татом у Гутленську пущу, — розказує Віталік. — Та ви, либонь, і не знаєте, що таке пуща. Звідкіля ж вам знати, малі ще. Пуща — це великий, дрімучий ліс. Тато поставив мотоцикла на галявині, каже: "Ти збирай отут суниці, а я пройдуся по ділянці, ліс оглянущу". Ну й суниці ж у пущі! Ви таких не бачили й не куштували. Завбільшки як сливи-угорки, а смачні — ну, як морозиво! Морозиво їли? Ну, це хто в місті був, а в селі його немає. Збираю я суниці, аж гульк — вовк поміж соснами стоїть. Здоровенний вовцюга, ікла з пащі стирчать, з очей іскри сиплються, шерсть на спині настовбурчилась...

Хтось із малят важко зітхнув, а в білявенької Оксанки аж бант на голові затремтів. Над вигоном залягла насторожена тиша. Тільки чути було, як хрумкає неподалік траву бичок Болобан, прип'ятий мотузком до прикорня.

— Ну, я не розгубився, миттю — до мотоцикла, — продовжував Віталік. — Схопив татову рушницю, прицілювся, бабах!..

— Убив? — аж підплигнув кругленький, наче колобок, Миколка.

— Авжеж, убив би, — повільно сказав Віталік. — Та набої, на жаль, були дробові. А на вовка треба жакан... Вовчисько як підстрибне, як дремене!.. А тут тато біжить. "Хто стріляв?" — гукає. "Це я, — кажу, — тату. Трохи вовка не вбив". "Ну, буде з тебе справжній мисливець!" похвалив мене тато.

Віталік обвів уважним поглядом малят і був задоволений з враження, яке справила його розповідь. То й ще хотів щось сказати, та раптом мала Оксанка запищала:

— Ой-ой, дивіться!..

Малята оглянулися й завмерли. До них, нагнувши лобасту голову, наближався Болобан. Чи йому набридло крутитися на прив'язі, а може, бджола чи оса його вжалила, і він відірвався, тягнув за собою мотузок. Малята сипонули хто куди. Бо знали, що Болобан буцається, що навіть дорослим нелегко з норовистим бичком справлятися.

Болобан тим часом наближався до Тимка. Підійшовши на віддаль одного стрибка, зупинився й заревів. Тимко ледь не чкурнув услід за малятами. Та втримався.

— Биньо-биньо, биньо-биньо! — приказував лагідно й підступався ближче.

Болобан притих, але хтозна, що він задумав — битися чи миритися.

— Атож, оса тебе вжалила. Ну й розвелось цих ос злющих, — розмовляв з бичком Тимко. — Ось ми зараз щось придумаємо...

Він зірвав лапатий листок подорожника, намочив його в дощовій калюжці й, затамувавши подих, приклеїв до припухлого місця на шиї в Болобана. Бичок

здрігнувся і прикрив очі білими віями. Тимко схопив мотузок і прив'язав до прикорня морським вузлом. Такі вузли навчив його в'язати брат Роман, що на Північному флоті служив.

Із-за кущів, із-за ближнього паркана вигулькували малята, сходилися до Тимка. Болобан знову захрумкотів травною.

— А де ж це Віталік? — запитав хтось.

Почали роззиратися, і тут Миколка-колобок аж підплигнув:

— Та он же він, на осокорі!..

Віталік сидів на товстій гілляці й гойдав босими ногами, ніби нічого й не трапилося.

— Ну й сміливець! Злазь уже! — загаласували діти.

І над вигоном покотився дзвінкий, нестримний регіт.